

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2201 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Sagen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Clausen: Jeg foreslaar dette Lovforslag henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Besættelsen af Sognepræsteembeder i Folkkirken.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2217 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Korsgaard: Dette Forslag, der her foreligger, saa vel som det foregaaende, er jo en gammel Befendt her i Tinget. Jeg har kun bedt om Ordet for at henstille, om det ikke var paa Tiden, at i hvert Fald det sidste Forslag kom til alvorlig Behandling, og jeg siger dette bl. a. under Hensyn til en Begivenhed, der har fundet Sted i de aller sidste Dage, og som synes at bekræfte, at vi i højeste Grad trænge til, at Befolkningen faar Indflydelse paa Præstevalget. Enhver vil vel sagtens vide, at jeg herved siger til den gentagne Standale, som en jydsk Præst har begaaet for ganske nylig. Jeg tror, at netop den Art Begivenheder stærkt maa opfordre til, at vi endelig en Gang komme til en Løsning af dette særdeles gamle og, som jeg tør paastaa, ret paatrængende Spørgsmaal.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenfleth): Efter den Anledning, som det ærede Medlem, der nu satte sig, har givet mig, skal jeg udtale mig lidt om min Stilling, særlig til det sidste Lovforslag, der her foreligger. Det er mig ganske vist bekendt, at Spørgsmaalet om

Menighedernes Deltagelse i Præstevalg er et meget gammelt Spørgsmaal. Der er jo jævnlig henvist til, at det er en Ret, som tilkom Menighederne i Tiden fra Reformationen indtil Sveranitetens Indførelse. Jeg maa sige, at for mit Vedkommende tillægger jeg ikke dette Argument nogen sænderlig Betydning, thi det maa dog vistnok erkendes, at den Ordning, der den Gang fandt Sted, gav Anledning til mange Misbrug og ganske sikkert heller ikke fandt Samtidens Bifald i enhver Retning, og desuden er den Ordning, vi nu have, dog saa gammel — over 200 Aar — at den vel ogsaa har haft Tid til at vinde en vis Hævd, og derfor forekommer det mig, at den nuværende Generation ikke med Rette kan anlægge det historiske Synspunkt fra Stillingen før 1660. Langt større Betydning har det for mig, at Spørgsmaalet, siden vi fik Grundloven, jævnlig har været fremme, baade her paa Rigsdagen og i de kirkeligstindede Kredse, og særlig lægger jeg Vægt paa, at det var Genstand for en indgaaende Behandling af Kirkekommissionen af 1868. Men det er jo ogsaa bekendt, at Kirkekommissionen, der talte Medlemmer af alle kirkelige Retninger, gennemgaaende nærede en meget stor Betænkelighed ved at give Menighederne en umiddelbar Deltagelse i Præstevalgene.

Skønt jeg saaledes erkender, at det har sin Berettigelse fremdeles at holde dette Spørgsmaal i Live, saa maa jeg sige, at, hvis man vil gaa til denne Reform paa det Grundlag, der her er angivet — altsaa gennemføre en Reform, der i den Grad bryder med det bestaaende — saa skulde det være grundet i en meget levende Trang til denne Reform i Befolkningen, og en saadan Trang maatte da have givet sig Udslag i en stærkt udtalt Misfornøjelse med det bestaaende. Jeg maa imidlertid sige, at skønt jeg med levende Interesse i en længere Arrække har fulgt den kirkelige Udvikling og Udtalelser fra kirkeligstindet Side ogsaa om dette Spørgsmaal, har jeg dog aldrig sporet, at der var en saadan udtalt, udpræget Stemning mod Regeringen for den Maade, hvorpaa den hidtil har røgtet sit Hverv, en Stemning, som nu kunde gøre det berettiget ganske at ville sætte Regeringen

Spørgsmaal: Rettelse.

Sp. 464, L. 11 f. o.: „hjemlet i Fornuften“, læs: „hjemlet i Forfættelsen“.